உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தாந்தம்.

தொகுதி எ.] 1918௵ ஆகஸ்ட்௴ [பகுதி அ.

சாந்தோக்யோபநிஷத்து.

எட்டாம் பிரபாடகம்.

கண்டம் க.

௩. அவ்விருதயாகாசம் எவ்வளவிருப்பதெனின், ஓர் அளவினதாய் நம்முன் காணப்படுகிற பௌதிக ஆகாயம்போன்றுளது. அவ்விருதாகாயத்தில் சுவர்க்கம், பூமி, தீ, வாயு, சூரியன், சந்திரன், மின்னல், நட்சத்திரங்கள் முதலியனவும் மற்றைய ரூபமானவைகளும் அடங்கியிருக்கின்றன. *

* சரீரத்தின்கண்ணே அதிசூட்சுமமாயுள்ள தகராகாசத்தின்கண்ணே, அதிஸ்தூலமாகவிருக்கிற வஸ்துகள் எங்ஙனமடங்கியிருக்குமெனில், சிறு கண்ணாடியில் பெரிய பதார்த்தங்கள் பிரதிபிம்பப்பட்டு விளங்குவது போலாம். அது ஞானிகட்கு அநுபவமாம்.

மெய்கண்ட சாத்திரம் பதினான்கு மூலம் விலை அணா 8;

௪. இருதாகாசத்தில் சகல பூதங்கள் முதலிய அடங்கியிருக்குமேல் தேகத்திற்கு ஜரையுண்டாகி நசியுங்காலத்தில் அவையனைத்தும் நீங்க மிஞ்சியவை யெவையெனச் சீடன்கேட்க ஆசிரியர் விடையளிக்கின்றனர்.

௫. ஜரை உடலுக்கன்றி ஆன்மாவுக்கில்லை. உடல் அநித்தியம், ஆன்மா நித்தியம், இவையனைத்தும் ஆன்மாவினிடத்திலுள்ளன. ஆன்மா பாவம்மிருத்யு சோகம் பசி இல்லாதவர், சத்யசங்கற்பர் இவ்வான்மாவையே யறியவேண்டுவது. இங்ஙனமறியாதவன் ஆன்மாவை(பரமான்மா) தனக்கு அன்னியமாக விருக்கிறதாக வெண்ணுகிறான். அவரொரு இருப்பிடத்திலிருப்பதாக நாடிச்செல்கின்றான். அழியத்தக்க சில பதவிகளை யுத்தேசித்து வேண்டிக்கொள்ளுகிறான். இவையனைத்தும் ஆத்தும விசாரணை செய்யாதவன் சங்கற்பமாகும்.

கண்டம் ௨.

தனது தகாராகாசத்தில் பிரமத்தைக் கண்டறிந்தவன் தான் நினைத்த உலகத்தை நினைத்தமாத்திரத்திலடைகிறான். அங்கங்குள்ள சுகங்களையடையு மகிமைகளை வாய்ந்து வாழ்கின்றான். அங்ஙனமே தாய் தந்தை சோதரர் சினேகர் இவர்களையும், கந்தம், அன்னபானம், கீதவாத்தியம், மாதர்சுகம் இவர்களையும் இச்சித்தமாத்திரத்தில் அனுபவிக்கின்றான். எந்தெந்தத் தேகத்தை விரும்புகின்றானோ எந்தெந்தப் பொருளை நினைக்கின்றானோ அனைத்தையு மனுபவிக்கின்றான்.

கண்டம் ௩.

சத்தியமாயுள்ள இச்சைகளை அனுபவிக்கவேண்டிய யாவும் தன்னாத்மாவினாலேயே கூடுமானதாயிருக்கவும் தனக்குள்ள அஞ்ஞான மறைப்பினால் யாதொன்றையும் அடையக்கூடவில்லை. ஆன்மாவின் உண்மைநிலையை யடைந்தவன அஞ்ஞானத்தைவிட்டு விலகி முதல்வனுடன் கலந்துவிடுகிறான். அம்முதல்வனே சத்தியன். ஸ=அமிருதம், தி=மர்த்யம், யம்=இரண்டினையும் ஒன்று செய்கிறது.

மணவழகு.

சிவஞானபோதச் சிற்றுரைவிளக்கம் விலை ரூபா 3—8—0.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

குருபக்தி மகிமை.

—— :o: ——

"அனையாட்கொண் டருள்வரும் என்குருநாதன் வடிவந்
தனையார்க்குஞ் சொல்லத்தகுமோ பராபரமே"

சிறிய பொருள்களுள்ளது லோகம், பெரிய பொருள்களுள்ளது பரலோகம் சிறுபொருளிடத்துள்ள இன்பம் சிற்றின்பம், பரமபொருள் இடத்து உள்ளதே பேரின்பம். முறையே இச்சிற்றின்பப் பேரின்பங்கள் அவ்வப்பொருளைப் பற்றிய காலத்தே உண்டாவன. இன்பம் எவ்வுயிர்க்கும் பொது. ஆனால் தடையுற்றதும் சிறிது நேரத்தே அழிவையுடையதும், பிறகே துன்பம் பயப்பதும் ஆகிய சிற்றின்ப விஷயமே தேடும் ஜீவன் அடைவது அநேகந்தி. ஆனால் தடையற்றதும், எங்கும் நிறைந்ததும், அளவிலாப்பேரின்பம் பயப்பதும், என்றும் உள்ளதும், எதற்கும் ஆதியானதும், அந்தமானதும் தன்னை அணுகுவாரையும் பின்னும் வளர்ப்பதும், தன்னை அடைந்தவனுக்குச் சொல்லொணாத ஆனந்தம் தருவதும், தன்னிகரில்லாததும், இன்னும் வாய்விட்டுப் பேசொணாததும், கண்டவர் மனத்தன்றுறநிற்பதும், அவர் தம் உள்ளத்தடத்தில் உபசாந்தமாய் நிற்பதே பேரின்பம். ஆகவே காலம், அளவு, குணங்கள் இவற்றின் எல்லை வகுத்தும் மேம்பட்ட பேரின்பத்தையல்லவோ தேடவேண்டும். ஆனால் எந்த ஜீவனுக்கும் சுகத்தில் பிரியமாயிருந்தபோதிலும் அந்தந்த ஜீவர்க்கத்துக்குத்தக்கது பூரண சுகமெனக் கொண்டிருக்கும். இந்த மனிதப் பிறப்பிலும ஜீவர்கள் அவர்களுடைய மனோநிலைக்குத்தக்கவாறு இதுதான் இன்பப்பூர்த்தி யெனக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் முன்னோர்கள் 'எல்லாக்கவலையு மற்றின்புற நிருப்பதே சொல்லாருமுத்திச் சுகம்" என்பதைச்செவ்வனே பெரியோரிடத்திற்கேட்டும் கல்வித்தெளிந்து அனுபவித்திருக்கிறார்கள். அதுவே அளவிலாப்பேரின்பம். பரமானந்த சாகரம் மனிதப்பிறவியின் இன்பப் பூர்த்தியாகிய முத்தியுமேயாம்.

தாயுமான சுவாமி பாடல் [illegible]

ஆனால் இயற்கையோ வேறு, எப்படியெனில் ஸ்தூல அசேதனப் பொருள்கள் என்று சொல்லத் தகுதியையுடைய அணுக்களிடத்திலும் ஒன்றை ஒன்று பற்றிக்கொள்ளும் சக்தி இரக்கம் எங்கும் வியாபித்திருக்கிறது. ஆகவே தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்களோடுகூடிய மனிதப்பிறப்பிலும் பற்று என்பது அற்று இருக்கின்றார்களா? ஆசையல்லவோ பாசம். இந்த ஆசையெனும் பெருங்காற்றூடிலவம்பஞ்செனவு மனதலையுங்கால் மோசம் வரும். இதனாலே கற்றதும் கேட்டதும் தூர்ந்து முத்திக்கான நல்நேசமும் வாசமும்போய் புலனாகிக் கொடுமைபற்றி நிற்பர் அந்தோ! இதனன்றோ நம் தாயுமானார் திருவாக்கு: ஆசையன்றோ சர்வதுக்க காரணம். கோபம், மோஹம், லோபம், மதம், மாற்சரியம் என்ற பஞ்சலக்ஷணங்களுக்கு முதற்காரியம் சர்வதுக்க நிவர்த்தியும் பரமானந்த பிராப்தியுமல்லவோ புருஷார்த்த சித்தி. இது வன்றோ சர்வசாஸ்திர சம்மதம் சுருக்கிச்சொல்லின் பற்று அற்றது துக்கம் அற்றது, துக்கம் அற்றது எனின் உடனுற்றது மோக்ஷம். அற்றது பற்றெனில் உற்றது வீடு! மேலும் அதிக தெளிதலையாக நம்மாழ்வார் அருளிய திருவாய்மொழி,

“நன்றாய் ஞானங்கடந்து நல்லிந்திரிய மெல்லாமீர்த்து
ஒன்றாயக்கிடந்த அரும்பெரும்பாழ் உலப்பிலதனை புணர்ந்துணர்ந்து
சென்றாங் கின்பதுன்பங்கள் செறுக்களைந்துபசையற்றால
அன்றே அப்போதேவீடு அதுவேவீடு வீடாமே”

“அரிது அரிது மானுடராதலரிது” அதைப்பெற்ற நம்மை எது அரிது எனக்கேட்பாராயின், அரியது அரியது பற்றறுதலே அரியது. இதுவே செயற்கரிய செய்கை! ஆகவே இந்தப் பற்றறுதலைச் சாதித்தல் தானெவ்வனமெனின் இங்குச்சாதித்தலே ஒன்றுமில்லை. ஏனெனில் நாம் இன்பகாரணமாகத்தானே பற்றுகிறோம். ஆகவே பேரின்பம் பெறுவான் வேண்டிப்பரம்பொருளைப்பற்றவேண்டுவதே, உலகப்பற்றைவிட்டு இதைப் பற்றவேண்டும். இதற்குச் சான்றாகப் பொய்யாமொழி புகல்வது, திருக்குறள்.

ஆகவே சகல பற்றுக்களையும் நீத்தான் ஒரு பரமபுருஷன். அவன் கண் நம்பற்றை வைப்போமாயின் நம்முடைய உலகப்பற்றாகிய மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி, என்னும் ஐவாய வழிச்செல்லும் அவா அறுபடும். மேலும் இயற்கையிலேயே இரண்டு பொருள்கள் ஓரிடத்து தங்க முடியாது. ஒன்றைக்கொன்று மாறானதோ சொல்லவேண்டுமா? புலி

திருத்தொண்டர் வெண்பா (திருக்குறளுதாரணத்துடன்) விலை அணா — 1

யும் மாறும் ஓர் அலையில் தன்னீர்குடிப்பது கற்பகாலங்காரம் கதிரவன் குணதிசைச் சிகரம் வந்தணைந்தான் என்றால் கனஇருள் அகன்றது. காலைப் பொழுதாயிற்று என்பது அநுபவசித்தம். சொல்லுதற்கொண்ணாத மாண்பையுடைய உத்தம குருமூர்த்தி யன்னுள்ளங் குடிகொள்ளவும், முன்னை இறைப்பொழுதடங்காது எங்கும் பரந்து திரிந்த பஞ்சேந்திரியப் பறவைகள் பிரிந்தோடின. நான் அடங்கிச்சென்றுகட்டி பொங்கும்பிரகாசமய மறைதலடையில்லாத ஆனந்தசாகரத்தில் மூழ்கினேன், என்னும் இது அவன் திருவாசகம்,

"உறைமாண்ட உள்ளொளி யுத்தமன்வந் துளம்புகலும்
கறைமாண்ட காமப் பெருங்கடலைக் கடத்தலுமே
இறைமாண்ட இந்திரியப் பறவை யிரிந்தோடத்
துறைமாண்ட வாபாடித தெள்ளேணங் கொட்டாமோ"

குருவே தெய்வம். அவனை நாடுவதே சரியை. அவன் பணியே கிரியை. அவனைக் கூடுவதே யோகம். அவன் தானாவதே ஞானம். "எது மதுவான குருநாதனிரூபாத மதி விச்சைவைப்பது சமாதி" ஆதலால் குருநாதனைவிட்டு மற்றொரு நாதனையும் நம் நாதனாகக்கொள்ளாதே யுக்கள், குருவே நமக்கு உற்றதுணை. அவனுக்கு அவனே யிணை, குருவே ஞானப்பாலூட்டுந்தாய். இவனே தாயினுஞ் சிறந்த தயாவுடையன். அவனே தந்தை. அவனே அம்மையப்பன் நம்முன்னறி தெய்வம். எல்லார்க்கும் நல்ல தெய்வம் எல்லாஞ்செய் வல்லதெய்வம். நமது நாட்டுத் தெய்வம் நமது வீட்டுத்தெய்வம். நம் தீவினைகள் ஓட்டுந்தெய்வம். நங்கள் குலதெய்வம். இஷ்டார்த்த சித்திதெய்வம் அது நம்மை யாண்ட தெய்வம் நமது பாசப்பற்றறுக்கவே நாம் பற்றிய தெய்வம். மெய்த் தெய்வம் நங்கள் குருதெய்வமே. இது குறிக்கவன்றே,

"அத்தேவர் தேவர் அவர்தேவர் என்றுஇங்ஙன்
பொய்த்தேவு பேசிப் புலம்புகின்ற பூதலத்தே
பத்தேதும இல்லாது என்பற்றறநான் பற்றிநின்ற
மெய்யதேவர் தேவர்க்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ"

என்ற மாணிக்கவாசகம் கிடைத்தது

"ஞானநெறிக் கேற்றகுரு நண்ணரிய சித்திமுத்தி
தானந் தருமந் தழைத்தகுரு—மானமொடு
தாயெனவும வந்தென்னைத் தந்தகுரு வெஞ்சிறை
கோயிலெனை வாழுங்குரு"

இத்தகைய அரிய பெரிய உண்மையைவிட்டுப் பிரபஞ்ச மாயையில் அமிழ்ந்திருக்கும் மாந்தர் மனோநிலையை இதுதான் உண்மையெனத் தெளிவித்து ஆட்கொள்ளுவதே குருமொழி,

"பொய்யாய செல்வத்தே புக்கழுந்தி நாயேனும்
மெய்யாகக் கருதிக் கிடந்தேனை யாட்கொண்ட
ஐயாவென ஆரூரி லம்பலவா வென்றவன்றன்
செய்யார் மலரடிக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ"

இங்ஙனம் "இருள் கிழித்தெழுந்த சிந்தையர்" "சித்தம் சிவமாகச் செய்தனவே தவமாக்குவது" அத்தன் கருணை. "மனோகுணசலன மலினமில் அரிய அதீத சுகானுபூதி மௌன நிராகார மந்திரமே" அவனது உபதேச மந்திரம் அவனே ஆணவ அழுக்கனைத்தும் ஆவியைவிளக்கி அநுபூதி யடைவித்திடுமொரு பாவனைக்காரனே" "யான் எனது எனச்சருவும் ஜனசமயத்தெவரும் யாரும் உணர்தற்கரிய நேர்மைக்காரன்" யாது நிலையற்றதையும் ஏழுபிறவிக் கடலேற்ற விடுத்தருணை யோடக்காரன்" "வாழியென நித்தமறவாது பரவிற சரணவாரி சமனிக்குமொரு சகாயக்காரன்" இவன் வாதனை தவிர்த்த குருநாதன். அன்பர்க்கு வெளிப்பட நிற்பதொரு சகாயக்காரன் இங்ஙனமே மேற்படி மொழிந்தது அருணையில் உபதேசம் பெற்ற கந்தானுபூதிக்காரர்

மாயவாழ்க்கையை மெய்யென்றெண்ணி மதித்திடாவகை நல்கிறான் இதுவே திருச்செயல். "காயத்துள்ளமுதூற வூறக்கண்டுகொள்ளென்றி காட்டினான். இதைக் காண்பதே சுவாநுபவம். இதுவே வஸ்து நிச்சயத் துணிபு கொடுக்கும். அவனருள் என்பது அப்பொழுது விளக்கம். அது தான் புருஷார்த்த முடிபு. வேதத்தின் அந்தம். சித்தாந்த முத்தி. சிவ ஞானபோதம். சமரசத்தின் சாரம். இதுவே பரிபூரண நிலை. இதுவே உண்மை விளக்கம். "மாயவிநோத மனோதுக்கமானது மாயவதற்கே, நீயான ஞானவிநோதந்தனையென்று நீயருள்வாய்" என்ற விண்ணப்ப உண்மை சம்பூரணம். இப்பொழுதுதான் தான் அதுவாகிறான்.

சிற்கதித்தகைய அபேதஅவிரோதநிலை உய்ப்பது எது? அவனருள் அவனருளென்றால் யார்? குரு (குருவருள்) குரு எப்படி அதுவாவன். அதை யறிவதற்கு அவனல்லவோ ஓர் ஒப்பற்ற ஆதிமூலமாயிருந்தான். அவனிடத்தல்லவோ அதைக் கண்டனே. அவனல்லவா அது "குருவே

மணவாழ்க்கை சரித்திரம்(படத்துடன்) விலை அணா—4.

சிலம்மெனக் கூறின னந்தி" இதுவே திருமந்திரம். உன்னிடத்துள்ள சுத்த சைதன்னியம். நீ அது என்று தெளி புகுவித்துக் கொடுத்து அவனல்லவோ? மேலும், "ஆதிப்பிரமம் வெளிப்படுத்த வகையறிவாரெம்பிரானாவாரே" என்பதுவே சுருதி. இதுவே திருவாசகம். கற்பக விருக்ஷத்தினின்றும் கூவுங் குயிலனையது நம்மனம் என உருவகப்படுத்திய குயில் பத்தில் அடியில் வரும் இரண்டு திருவாசகங்களின் பொருள் கவனிக்கத் தக்கது.

"சுந்தரத் தின்பக்குயிலே சூழ்சுடர் ஞாயிறுபோன்று
அந்தரத்தேநின்று இழிந்துஇங்கு அடியவர் ஆசையறுப்பான
முந்து நடுவு முடிவுமில்லா மூவரறியாச்
சிந்துரச் சேவடியானைச் சேவகனை வரக்கூவாய்"

"தேன்பழச்சோலை பயிலுஞ் சிறுகுயிலே இதுகேளீ
வான்பழித் திம்மண்புகுந்து மனிதரை யாட்கொண்டவள்ளல்
ஊன்பழித்துள்ளம் புகுந்து என்னுணர்வது வாயவொருத்தன்
மான்பழித்தாண்ட மென்னோக்கி மணாளனை வரக்கூவாய்"

குருவைக்கொண்டு தான் பரம்பொருளை யறியலாம். மற்றொன்றைக் கொண்டும் இது முடியாது. மந்திர தந்திர அஸ்திர சஸ்திர முதலிய பயிற்சிபோலக் கஷ்டப்பட்டாவது இது தானே அறிந்துகொள்ளத் தக்கதல்ல. இது மகா பிர்மவித்தை அதையடைந்தவனுக்குத் தான் அதன் வழி தெரியும். "குருமொழியே மலையிலக்கு மற்ற மொழியெல்லாம் கோடின்றி வட்டாடல் கொள்வதொக்குங் கண்டாய" என்றார் தாயுமானவர். நாம்போய் அறிவோம் என்பது வீண்போக்கங்கள். மற்ற எந்த விதங்களாலும் முத்தியை யடையமுடியாது. "குருமார்க்க மில்லா குருடருடன் கூடிக் கருமார்க்கத்துள்ளே கருத்தழிந்து கெட்டேனே" என்றார் பட்டினத்தாரும்.

மேலும் "ஊரிலான் குணங்குறியிலான் செயலிலான் உரைக்கும் பேரிலான் ஒரு முன்னிலான் பின்னிலான் பிறரோர் சார்பிலான் வரல் போக்கிலான் மேலிலான தனக்கு நேரிலான்" என்று சாஸ்திரம் கூறுகிறது. அதைக்கண்டாருங் கிடையாது. விண்டாருஞ் சொன்னதில்லை. மேலும் வாக்கிற்கும் மனதிற்கும் எட்டாதது பரம்பொருளெனின், அதை அடைதல்தான் எப்படி? பரம்பொருளின் அரிய குணங்குடி கொண்ட

ஞானவானைக்கொண்டு அதன் விசேஷ இலக்கணங்களை யறியவேண்டும், இத்தகைய உத்தம புருஷனை பார்க்கவேண்டும். அவன்சொல்லைக் கேட்க வேண்டும் அவனுடைய சொற்படி ஒழுகவேண்டும். நம் பாவங்களைய சித்தத்திற்குச் சார்ந்தவண்ணம் ஆதல் இயல்பு, இவ்வழியன்றிப் பரம் பொருளைக்காண்டற்கரிது. இது பற்றி யன்றே, "குருவினடியணிந்து கூடுவதல்லார்க்கு அருவமாய் நிற்குஞ் சிவம்" என ஞானக்குறள் கூறல் கொண்டது, மேலும் திருவாசகம்,

"உள்ளப்படாத திருவுருவை யுள்ளுதலுங்
கள்ளப்படாத களிவந்த வான்கருணை
வெள்ளப்பிரா னெம்பிரான் என்னைவேறேயாட்
கொள்ளப்பிரானுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ"

ஆகவே ஆதிப்பிரமத்தை ஒப்போடே ஒழிவித்து உள்ளத்திலுள் ளிருந்து அங்கு உறுதிகாட்டி அப்போதைக்கப்போதும் அடியவர்கட் காரமுதாய நிற்பான் குரு. அவர் நங்கடவுளாவார் என்றும் நினைந்து நம் மிருதய மன்றுளாடும் தாண்டவமூர்த்தி. அறிவிக்கு அறிவாய் நின்றிலங் கும் சின்மய சொரூபி கு—ரு என்றால் இருளை நீக்குபவன். நம்மைக் கருணையோடு ஆட்கொள்ளவரும் சற்குரு மூர்த்தியின் தாத்பரியம் இன்ன தென்பதைச் செவ்வனே விளக்குவது சிவஞான விளக்கம்,

"எட்டாத கொம்பி லிருக்கும் பராபரத்தை
முட்டாக்கு போட்டொருபெண் மூடினாள் — விட்டுக்
கருத்துறையை யுண்மிழந்து காட்டினளோன் றனக்குக்
குருவாகி வந்த குறி"

அத்தகைய சற்குருநாதனை யடைவது தான் எப்படி? யாவருக்கு அவரருள் வாய்க்கும்? என்பதை ஆராய்வதே இதின் முடிபு.

உலகத்திலுள்ள இன்பங்களை யாவும் அநுபவித்து அவற்றின்கண் தான் ஏதோ ஓர் பெரிய ஆனந்தம் உண்டென்று மீண்டும்மீண்டும் சுவைத் துச் சுவைத்துத் தெவிட்டிக் கடைசியாக அறக் கைத்ததுவாகவே முடிகிறது. ஏனென்னை? மேலும் நமக்கு உண்டாகும் இந்தச் சிற்சுகமும், அதனை அநுபவிக்கும் காலமும், இவ்வின்பத்திற்குக் காரணமாயுள்ளதும் நிலையாமை யென்பதும் கண்கூடாயிருக்கிறது. அதன்றியும் அவ்வின்பக்காலத்திற்கு

விபூதி விளக்கம் விலை அணா—1.

மென்னும் பின்னும் உன்னிப்பார்த்தால் இருப்பது துக்கமே. அதுவோ தளர்ச்சிக்குக் காரணம் என்று என்றும் ஆனந்தமே வேண்டியிருக்கும் உல்லாச புருஷனொருவன், தனக்கு இவ்வுலகத்திலுள்ள மண், பெண், பொன் இவற்றின் தேயவு, ஒழிவு, மாறுதல் முதலியவைகளைப்பற்றி ஓர் அதிதீவிர விரக்தியுண்டாகி, பரிபூரணமான இன்பத்தேடவேண்டுமென்று ஆனந்த அமுதாகக்கொண்டு தேடுவான். தன் களைதீர்ப்பான்வேண்டி ஓர் பெருந்துறையையே நாடுவான். இவன் பிறப்பு இறப்பு என்னும் அலைகளால் எற்றுண்டும், பலரோக சுறக்கண்டு அவயமயம காமம் என்னும் சுறாவால் விழுங்கப்பட்டும், ஆசைக்காற்றால் அடிக்கப்பட்டும் இருக்கும் துக்க சாகரத்தினின்றும் கரையேறுவான் வேண்டிப் பெரியோர்களால் சொல்லப்பட்ட பிறப்பு என்னும் எழ்கடற்கப்பால் ஒருதுறைமுகம் உணருவான்பொருட்டுத் தன்னுடைய விரக்தியுற்ற பரிசுத்த சித்தத்தையே தோணியாகக்கொண்டு, விஷய இச்சைகளாகிய ஒருவித திமிங்கிலங்களாலும் கவிழ்க்கப்படாது பாதுகாத்தும் திசை தப்பித்திரிவான். ஆனால் அகோரதாரியாகிய அதிதீவிரபக்குவமுள்ளவனாதலால் தன் ஆராத விடாயைத் தீர்க்கத் திருப்பெருந்துறையையே, அவனருளாலே சுக்கானை நேர்படுத்தி வந்து முத்தியெனுங் கரைகாண்பான். இதுபற்றியன்றோ,

"கொள்ளக் கருதும் குணமுடையோர் தாம்
உள்ளத்துட் காண்பாருனை "—என்றது ஆப்தவாக்கியம்.

"ஆண்டவ னடிமையெனு மிருதன்மையிலும் உன்வழக்குத் தீராது விடுவதில்லை நடுவான கடவுளே" என்று என்றும் ஓர் வைராக்கியமாக நின்று நின்று அவனை நினைந்து நினைந்து,

"மனமொழிந்து காமமயக் கொழிந்து மாறுஞ்
சினமொழிந்து வாதனையுந் தேய்ந்தால்—இனிய
குருக்க ளாய்வந்து அடிமைகொண்டு வீடுய்க்கும்
திருக்களா வாழுஞ் சிவம்"—என்பது பெரியோர் கருதி.

தானமிட்டுக்கோபத்தையாற்றி மனத்தைத்தடுத்து இருந்தபடி யிருங்கள். குருவருள் வந்து தானே யுமக்கு வெளிப்படுமே என்றார் அருணகிரிநாதரும். பின்னும் பரம்பொருள் மக்கட்குக் கூறரிதானது. கற்று எட்டத்தான் முடியாதது- மறமெருப்புக் கியாது மொழ்வாதது- மனதாலே

மட்டிட்டுத் தேடவொண்ணாதது, தத்வத்திறகோளை படாதது. ஆனால் இதுவே முத்திக்குக் காரணமானது. பெறுதற்கோ மிக்க அரிது என்று கூறியிருப்பினும் குருநாதன் மொழிந்த கருத்தை மனத்திலிருத்தும் கண்டவர் முத்தி கைகண்டதே என்றார்.

“ சற்குருவைப் போற்றுமத் சற்குருவைச் சார்றுமற்
சற்குருவைச் சந்ததமுஞ் சாராமற்—சற்குருவை
யின்று தரியாமல் நீள்பிறவி நீங்கிடுமோ
மன்று சிதம்பர தேவா ”—என்றருருநமசிவாயர் குருமொழியை

மனத்திலிருத்துவதே முத்தி சித்திக்கச்செயயும் இதுவே குரு, சுருதி யுக்தி அநுபவசித்தம்.

ஆகையாலே வீண்படாடோபத்தானே மலைக்கச் செய்யும்படியான சமயமென்னுங் காடணுகேல். ஏனெனில் வாதமலைத்திடும். தற்போதமூரத்தெழும் மனமென்னும் பூங்குயிலே ஞானமென்னும் கற்பகவிருக்ஷத்தினின்றே கானஞ்செய்,

“ பற்பலவிதப் பூஞ்சோலைபுகாதே பரிபூரணமா மேகச்சோலையில்
எற்பெற நீயெந்நாளு மகிழ்ந்தங்கிருவது வென்றென்றையு நாடாமே
செப்பமதாய் நின்னையு நாடாமே சேருனோ வடிவாகியிருந்து
குப்புகழ்போரூர் அப்பனைநாடி கூவாய வர நீ கூவாய்குயிலே ”

என்ற சிதம்பர சுவாமிகளின் சந்நிதிமுறையைக் குருமுறையாகக் கொள்ளுங்கள். அவனருளாலே அவன்றாள் வணங்குங்கள்.

எத்தனைதான் சொன்னாலும் ஏழைமதி தான்பூண்டு அத்தனை மறந்திலவது நம் பித்தமனத்தினை இயல்பாகையினாலே குருவே சிவமென்பதை பதிப்பிப்பான்வேண்டி இங்கேயும் கூறுவது.

“ சித்தஞ்சிவத்தோ டொருக்கிச் சிவமானமுத்தன்
சிவனென மொழிந்திடு மாகமம்
சத்தியஞ்சிவன் சங்கர னென்றே
குற்றமில் நான்மறை கூறும்வகுத்தே ”

இறப்பு அற்றால் பிறவியறும். பிறவி வினையால் வருவது, வினை வஞ்ச வினையால் வருவது. வஞ்சவினை பிரபஞ்ச மாயையால் வருவது,

பிரபஞ்சமாயையோ பஞ்சேந்திரிய வாசனையால் வருவது. இந்திரிய வாசனையோ சித்த சுத்தியாலொழிவது. சித்த சுத்தியோ வஸ்துஞானத்தால் வருவது. வஸ்து ஞானமோ அத்தன் செயலாலாவது. அதுவோ அதன்பாதத்தில் நிட்சித்தம் எனும்பின்னொன் டொழுகுவதாலாவது. நிட்சித்தமோ சிவன் சிவச்சொரூபமெனத்தேறுவதால் வருவது. அப்படித் தேருவதோ குருவையும் சிவமெனத்தேறி அவனைப் பற்றிய காலத்தேயாவது. இச்சமயமே சிவமயமாவது. இவனை எம்மலங்களும் அணுகாது. பஞ்சப்பொறியில் கன்றுப்பொறிபட்டதுபோல நமது வஞ்ச வினைப்பொறியில் சற்குருவின் கஞ்சமலர் பாதங்களின் ஓர்போது பட்டதுமே, விட்டது விட்டது பாசவினைவிலங்கே. வினைத்தளை நீங்க, ஞானமடை திறக்க,

"ஆனந்த வெள்ளத்து அழுந்துவித்த திருவடிகள்
வானுந்து தேவர்கட்கோர் வான்பொருள்காண் சாழலோ"

என்றது நம் மணிவாசகம்.

ஆகவே பிறவரையும் கூறிப்போந்ததில் எல்லைக்கவலையு மற்றின்புற்றிருப்பதுவே சொல்லாரு முத்திச் சுகம் என்பதும், எல்லாக் கவலைக்கும் ஆசையே காரணமென்பதும், ஆகவே யாசையற்றதும் துக்கமற்றதும் அந்த துக்க நிவர்த்தியான ஆனந்த நிலையே மோக்ஷமென்பதும் பெற்றும் பின்னும் இத்தகைய மோக்ஷ சாதனைக்கு நிராசையே மார்க்கம். அதனைப் பெறுவதற்கு உத்தம குருவின் கிருபா நோக்கமே போதுமென்றது ஏனெனில், குருவே பரம். குருவே சிவம் என்று முறையிடுவது சகல வேதமும். அவனை வணங்குவதெங்ஙனமெனின், சாதன சதுட்டயங்களாலே நிர்மலமாக்கிய சிந்தையைக்கொண்ட அன்றே அவன் நமது உள்ளத்தில் கொள்ளுவான் என்பதே யாவும் திருவருளே யாராயினும் குருவருளே திருவருள்.

(குருவருள்)

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அருளிலக்கணத்தின் ஓர் பகுதி.

———:o:———

தொகுதி - ௭ - பகுதி - ௭ - பக்கம் - ௧௫௬ - தொடர்ச்சி.

தொடர்புபற்றிக் குடும்பத்தாரோடு பிணிப்பித்து நிற்கும் பற்று 'தொடர்பு உடையாரிடத்தே தோன்றி' வளர வளரத் தொடர்பிலாரிடத்தும் சிறிது நிகழ்கின்றது. அப்போது தன் குடும்பத்தின் நலமேதான் கவனித்தல் வேண்டும் என்கிற சுயநலத்தோடு கூடிய அற்பஇன்பம் விளைக்கும் எண்ணம் சிறிது விசாலித்ததாகித் தன் குடும்பத்தாருக்கு நேரும் சிறுமை, வறுமை, துன்பம், நோய் முதலியவைகளால் தன் மனம் நெகிழ்ச்சி விருத்தி யடைந்து இவைகளுக்கு ஏற்றவாறு கூடுமானவரையில் பரிகாரஞ் செய்ய முயற்சித்தலால் குடும்பபாசத்தைச் சிறிது முறியச் செய்கிறது. ஏனெனில் இவை போன்ற கஷ்ட நஷ்டங்கள் தன்னைச்சேர்ந்த குடும்பத்தாரல்லாத சுற்றத்தாருக்கும் அண்டை அயலார்க்கும் விளைகின்ற காலத்தில் கண்ணுற்றுத் தனக்கு இவை நேர்ந்தகாலத்தில் உண்டான மனநெகிழ்ச்சியைப்போலவே அவர்களும் துன்புறுவார்கள் என்று முதிர்ந்த அன்பினையுடையோர் எண்ணுவர். எண்ணி அவர்கள் மீது அன்புபாராட்டுவர்.

பிறகு ஒரு வீதியிலுள்ளவர் லௌகீக முறையில் ஏற்பட்ட ஒரு சாதியாராயுள்ளவராகின் அவர்கள் அனைவர்மீதும் இவ்வன்பின் நெகிழ்ச்சி செல்கின்றது. பின்னர் சாதி என்னும் பேதத்தை ஒரு சிறிது விலக்கிப் பார்த்துக் கஷ்ட நஷ்டங்கள் யாருக்குநேர்ந்தாலும் உறுவது துன்பம் எனத் தேர்ந்து வருந்துகின்றோர் தம் ஊரில் ஒரு பேட்டையில் வசிப்போர் அனைவர்மீதும் அன்புறுகின்றனர். பிறகு ஊரார் அனைவர்மீதும் அன்புறுகின்றனர். தம் ஊரை ஒரு சிறிய பிரிவாகக்கொண்ட நாட்டில் உள்ள அனைவர் மீதும் அன்புறுகின்றனர். பிறகு நாட்டை அங்கமாகக் கொண்ட

Sivajnana Siddhiyar Rs. 3—0—0.

கண்டத்திலுள்ள வேறு ஜனங்கள் தம் மதம், ஆசாரம், முதலிய கொண்டோராயினு அவர்களிடத்து அன்பு பாராட்டுகின்றார்.

பிறகு தேச ஆசாரம், ஒழுக்கம், மதம் முதலிய பலவாற்றாலும் வேறுபாடு உடைய அன்னிய தேசத்தார்மீதும் அன்பு பாராட்டுகிறார். இது போலவே, தம் மதம் முதலியவைகளை விரோதித்துச் செல்லும் புற மதங்களைத் தழுவி நிற்பவர்களாயினும் இன்ப துன்பங்கள் எல்லாமக்கட்கும் ஒப்பவிருக்கின்றன எனத்தேர்ந்து உலகத்துள்ள மக்கள் தொகுதிமீது பொதுவாய அன்பு செலுத்துகிறார்.

இதற்கு மேலும் அன்புக்குரியவை மக்கள் தொகுதியேயன்றி மக்கள் தொகுதியோடு படைக்கப்பட்டு இயற்கையமைப்பிலே கிடைக்கும் புல் பூண்டாதிகளைக் கொண்டு ஜீவித்து மக்களுக்கு ஒரு தீங்கும் செய்யாத ஆடு மாடுகள் முதலிய ஜீவராசிகள் மீதும் ஒப்பற்ற பெரிய அன்பு செலுத்துகிறார். ஆகவே கடவுளால் சிருட்டிக்கப்பட்ட மக்களும் ஜீவராசிகளும் கருணைவடிவான கடவுளின் ஒப்பற்ற வல்லபத்தைத் தெரிவிக்கின்றன. எல்லா உயிர்கள்மீதும் பொதுப்பட அன்பு செலுத்துவோர் ஓர் உரிமைச் சகோதரர் ஆவர். உடலைப்பெறாத ஆன்மா ஒருமைப்பாடு வாய்ந்த நேயத்தைக் கொண்டாடும்.

ஆன்மநேய ஒருமைப்பாடுடையோர் ஒழுக்கம், அன்பு, அருள், ஆசாரம், உபசாரம், அறிவு, சீலம், தவம், தானம், வந்தித்தல், வணங்கல், வாய்மை, பொறை, அடக்கம், அறிவு, அர்ச்சித்தல் முதலிய அறங்களை அனுஷ்டிப்போர் இன்னோர் கருணை நெறியை மலை, கடல், காடு, நாடு, ஆறு முதலியவை தடைப்படுத்த முடியா. இரக்கமே வடிவானவர். பலவான ஆஸ்திக மதங்கள் ஒன்றோடொன்று வழிபாடு முதலிய சாதனங்களால் மாறுபட்டாலும் அருளைப் பெறவேண்டும் என்னும் நோக்கத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகின்றன. எவ்வளவோ அறங்கள் செய்யினும் அருள் நோக்கம் இலராயின் அவை பயனிலவாம்.

ஆயின் கடவுளிடத்தே மாத்திரம் அன்புடையராயின் போதாதோ உயிர்களிடத்தும் அன்பு செலுத்துதல் வேண்டுமோ என்று உயிர்க்கொலை செய்து புலால் உண்போருள் பலர் ஐயுறுகின்றனர். தின்பவைக்கும் கடவுள் அருளைப் பெறுவதற்கும் சம்பந்தம் ஒன்றுமே இல்லை என்று சிலர் சாதிப்பர். இவ்வளவில் நிற்காமல் தின்பதற்கே ஆடு முதலிய பிராணி

Studies in Saiva Siddhanta Rs. 3—0—0.

களைக் கடவுள் படைத்திருக்கிறார், தின்றுவிடுவோமாயின் அவை மிகப்பெருகும்; பூபாரம் ஒழியவேண்டுவது நியாயந்தானே; மேலும் நாமா கொல்லுகிறோம் கொல்பவன் கொன்று விற்பவன் விற்க நம் முன்னோர் உண்டுவந்ததையே உண்கின்றோம்; கடவுளுடைய அருள் அவன் படைத்தவர்க்கும் கிடைத்ததில்லையோ என்று வைரக்கல்லினுங் கடினமான உள்ளம் உடையோரது படாடோப ஓசை இவை.

இதனை முற்றுமே கண்டித்தல் அருள் நெறியில் நிற்குமியல்பும் அதனை வரையும் பொறுத்த கடமை யாகும். "அரிதரிது மானிடராதல் அரிது" என்பதற்கு இணங்க மனிதப்பிறவி எடுத்தோர் பெறும் பயன் ஆன்மலாபம் ஆகும். இயற்கை உண்மை வடிவினராகிய கடவுளின் திருவருளை எக்காலத்திலும் எவ்விடத்திலும் எவ்விதத்திலும் எவ்வளவும் தடைபடாமல் பெற்று வாழ்வதே மனிதரின் பெரியநோக்கம். இந்நோக்கம் எதனால் பெறக்கூடும் எனில் உயிர் இரக்கத்தால் பெறலாம். உயிர்களிடத்துக் கொள்ளும் அன்பு இரக்கமாகும். ஆன்மாக்களிடத்துக் கொள்ளும் அன்பு உருக்கமாகும். உயிர் இரக்கமும் ஆன்மவுருக்கமுமே சீவகாருண்யம் ஆகும். எல்லாச் சீவர்களும் ஒருரிமைச்சகோதரர் எனக்கொண்டு ஒழுகுதல் ஜீவகாருண்ய ஒழுக்கம் ஆகும். இவ்வொழுக்கம் அருள் நெறி பயில என்னும் எல்லார்க்கும் மிகமுக்கியமான முதற்சாதனம் ஆகும். இது இல்லாத போது ஏனைய அறம் கோடி பயினும் பயனிலதாம்.

அருள் என்பது கடவுள் தயை. கடவுளியற்கை விளக்கம். சீவகாருண்யம் என்பது சீவர்கள் தயை. சீவர்களான்ம இயற்கை விளக்கம். இதனால் தயையைக்கொண்டு தயையைப் பெறுதலும் விளக்கத்தைக்கொண்டு விளக்கம் பெறுதலும் கூடும். ஜீவகாருண்யம் உண்டானால் அறிவும் அன்பும் உடனே விளங்கும், அதனால் உபகார சக்தி விளங்கும். உபகாரசக்தியால் நன்மை யாவும் விளையும், உயிர்கள்மீது இன்னொரு உயிர் இரக்கம் கொள்வது பழைய ஆன்ம உரிமையாகும். முற்பிறப்பில்சீவகாருண்யம் இல்லாதிருந்தோர் பக்ஷிசண்டாளம் முதலிய செந்துக்களாகப் பிறப்பர் என்பது பெரியோர் துணிபு.

ஜீவகாருண்யவொழுக்கம் இவைகளைப் பெற்றவர்க்கே ஏனைய ஒழுக்கங்களும் பயன்படும். அவை இந்திரிய ஒழுக்கம், கரண ஒழுக்கம், ஜீவ ஒழுக்கம், ஆன்ம ஒழுக்கம் என்பன.

Essentials of Hinduism. 3—0—0.

"இந்திரிய ஒழுக்கம் என்பது: நாத முதலிய தோத்திரங்களை உற்றுக்கேட்டல், மற்றவை கேளாதிருத்தல், கொடுஞ்சொல் முதலிய செவிபுகாமல் நிற்றல், அசுத்தங்களைத் தீண்டாதிருத்தல், கோரமாகப் பாராதிருத்தல், ருசியின் மீது விருப்பமின்றி இருத்தல், சுகந்தம் விரும்பாதிருத்தல், என்னும் ஞானேந்திரிய ஒழுக்கமும்; இனிய வார்த்தையாடுதல், பொய் சொல்லாதிருத்தல், ஜீவ இம்சை நேரிடுங்கால் எவ்வித தந்திரத்திலாவது தடைசெய்தல், பெரியோரிடத்தில் செல்லுதல், உயிர்க்கு உபகார நிமித்தம் கையாலுபகரித்தல், மலஜலபாதைகள் அளவு மீறாமலும், குறையாமலும் அளவைபோல் தந்திர ஔஷதிகளாலும் ஆகாரப் பக்குவத்தாலும் பவுதிகபக்குவத்தாலும் செயவித்தல் என்னும் கர்மேந்திரிய ஒழுக்கமும் வேண்டும்.

"கரண ஒழுக்கம் என்பது: சிற்சபையின்கண் மனத்தைச் செலுத்துவது தவிர மற்றெந்த வகை ஆபாசத்திலும் செலுத்தாமல் இழுத்து மேற்குறித்த இடத்தில் நிறுத்தல், பிறர்குற்றம் விசாரியாதிருத்தல், செயற்கை குணங்களாலுண்டாகிய கெடுதிகளை நீக்கி இயற்கையாகிய சத்துவமயமாயிருத்தல், பிறர்மேல் கோபியாதிருத்தல், தனது சத்துருக்களாகிய தத்துவங்களைக் கோபித்தல், அக்கிரம அதிக்கிரமப் புணர்ச்சி செய்யாதிருத்தல் முதலியவாம்.

"ஜீவ ஒழுக்கம் என்பது: எல்லாமனிதரிடத்திலும் ஜாதி சமயம் குலம் கோத்திரம் சூத்திரம், தேசமார்க்கம் உயர்வு தாழ்வு முதலிய பேதமற்றுத் தானாகி நிற்றல் முதலியவாம்.

"ஆன்ம ஒழுக்கம் என்பது: எண்பத்துநான்கு நூறாயிரம் யோனி பேதங்களிடத்திலுள்ள ஆன்மாக்களிடத்தும் இரங்கி ஆன்மாவே சபையாகவும் அதன் உள் ஒளியே பதியாகவும் கண்டுகலந்து பூரணமாக நிற்றல் முதலியவாம்.

"ஷை இந்திரிய வொழுக்கம் கரணவொழுக்கங்களை உண்மை உணர்ச்சியுடன் ஒழுகவேண்டும். ஜீவவொழுக்கம் ஆன்மவொழுக்கம் ஒழுகுவதற்கு ஆனந்த முயற்சியில் பழகவேண்டும்."

இத்தகைய ஒழுக்கம் நிரம்பியும் ஜீவகாருண்ய ஒழுக்கம் இலராயின் உண்மையான ஞானி எனக்கூறுதல் ஒன்றாது.

அன்புஞ் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார் என்பது தமிழ் நாட்டில் பழம்பாடமாகும். தமிழ் நூல்கள் கடவுள் அன்புவடிவினர் என்று கூறுவதற்குப் புலைகொலை தவிர்த்தலாகிய திறப்பியல்பைச்சாதனமாக வற்புறுத்தும். கொல்லாமையும் கொன்றதைத் தின்னாமையும் ஆகிய அறங்களைப் பயில்வோர் சூது, களவு, பொய் முதலிய ஏனைய குற்றங்களைச் செய்ய எண்ணார். வடநாட்டிலுள்ளோர் கடவுள் பக்தனிடத்தில் விளங்குகிறார் என்றுகூறி, தெய்வஅம்சமாக அவர்கள்கூறும் பசுமுதலிய மிருகங்களை சுயநலத்தோடு கூடிய உலக இன்பம் முதலிய சாமானிய சித்திகள் பொருட்டு யாகங்களில் கொலைசெய்து உண்டார்கள். இக்கருத்தை வலியுறுத்துவதற்கு வடமொழி வேதத்திலுள்ள விஷயங்களைபோக்கு காட்டாக நிற்கும் ஒரோர் காலத்தில் உருத்திரன, விஷ்ணு, பிரமன் ஆகிய மூவராலும, பராசரன் வியாசன் முதலிய முனிவராலும் தொகுத்தும் வகுத்தும் பலவாறு விகாரப்படுத்தப்பட்ட வேதம் சிட்சை, ஆயுள்நூல், சோதிடம், தருமநூல் முதலியவும் காமவிசேடம், மந்திரவிசேடம், சுராபானம், பரதாரகமனம் அசத்தியவாசகம் முதலியவைகளையும் அடக்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. சுயபத்தார் சாதியார் பலர்க்கும் ஓதவும், எழுதவும் பயிலவும் இடங்கொடாதிருக்கின்றன. பசுக்கொலை முதலிய கூறியிருத்தலின் தோத்திர ரூபமாக எழுந்த அது எங்ஙனம் அன்புஞ் சிவமும் இரண்டல்ல என்று போதிக்கும்.

வடமொழியாகிய "பக்தி" எனும் மொழி கடவுளிடத்தே செலுத்தும் உள்ள நெகிழ்ச்சி என்னும் பொருளில் வெகு பிற்பட்ட காலத்தே உபயோகப்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது என்றும் முதன் முதலில் குடும்பத்தின்மீது செலுத்தும் அன்பு முதலியவற்றிற்கும் பக்தி என்பது உபயோகப்படுத்தப்பட்டது என்றும் வடநாட்டிலுள்ள ஆங்கிலம்வல்ல வடமொழி ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர்.

கிரீக் பாஷையிலும் பக்தி என்பதைக் குறிக்கும் மொழியாகிய (Pietas) என்பதை குடும்பத்தின்மீது செலுத்தும் அன்புக்கு உபயோகப்படுத்தி யிருக்கின்றனர் (Family Pietas). வெகு காலத்திற்குப் பின்னரே உண்மையான அன்பு கடவுளிடத்தே செலுத்துவது என்று தேர்ந்திருத்தல் வேண்டும்.

ஆயினும் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த சித்தர் பரம்பரையில் வந்த திருமூலதேவர் தம் திருமந்திரத்தில் பலவித சித்திகளைக் குறித்

துப் பலபடக்கூறி, "அன்புஞ் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார்" எனும் அமுதமொழியைப் பொறித்து வைத்ததை ஊன்றிநோக்கின் பல் நெடுங்காலமாகப் புலை கொலை தவிர்த்தல் என்னும் உயிரிரக்கமும் ஆன்ம வுருக்கமும் ஆகிய ஜீவகாருண்ய நன்னோக்கத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டு அம்பாள் உபாசனையை கைக்கொண்டு அளவு கடந்த நெடுங்காலம் அருளனுபவ நிகழ்ச்சிபெற்று இன்புற்று சித்தர் கணத்தோர் விளங்கினர்கள் என்பது பெறப்படும்.

தமிழ் வேதம் அருளிய தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவதேவர் புலை கொலை தவிர்த்தலே செழும் பொருளை அடைவதற்கு உரிய வழி என்றும், அது இல்லாத வழி ஏனைய அறங்கள் கோடி கோடி செய்யினும் பயனிலவாம் என்றும் இடித்திடித்து உரைக்கின்றார்.

> "தன் ஊன் பெருக்கற்குத் தான் பிறிதூன் உண்பான்
> எங்ஙனம் ஆளும் அருள்."

ஒரோர்இச்சை நிறைவேற்ற ஏனையோர் யாகாதிகளில் உயிர்க்கொலை செய்வதை முற்றும் கண்டித்து ஜீவகாருண்ய ஒழுக்கத்தை நாட்டினார்.

> "அவிசொரிந்து ஆயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்
> உயிர் செகுத் துண்ணாமை நன்று."

ஜீவகாருண்ய ஒழுக்கம் பூண்டோர் எல்லா உயிரும் தொழும தேவராவர் என்றார்.

> "கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி
> எல்லா உயிரும் தொழும்."

அறங்களைப்பாகுபாடு செய்து அதனதன் சிறப்புநோக்கி முறையாக அமைக்க எண்ணுவோர் தலையாய அறம் "ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை" என்று தேர்ந்து ஜீவகாருண்யமாகிய உயிரிரக்கமும் ஆன்ம வுருக்கமுமே இன்றியமையாது வேண்டப்படுவன என்றும்

> "நல்லாறு எனப்படுவது யாதெனின் யாதொன்றும்
> கொல்லாமை சூழுநெறி."

என்றுவரும் பொன்மொழியைக் கடைப்பிடித்து அருள்பெறுதற்கு முதற் சாதனம் புலைகொலை தவிர்த்தல் ஆகிய அறநெறியே என்றும் முடிவுகட்டினர்.

தவிர்க்கவேண்டிய தீயசெய்கைகளுள் பூலோக சரஸ்வதியாகிய ஔவைமூதாட்டியாரும் "புலையுங் கொலையும் களவும் தவிர்" என்று உலகினர் உய்த்து உணரவேண்டிய உண்மையைத் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்திலேயே சிறுகாலையிற போதித்த பாடமாகும்.

தவராஜசிங்கமாகிய முற்றுந்துறந்த பட்டினத்தடிகளும் "கொல்லாமல் கொன்றதைத் தின்னாமல்" என்று ஜீவகாருண்யத்திறம் பேசினர். திருவருட் பெருஞ் செல்வராகிய தாயுமானவப் பெருந்தகையாரும்

"கொல்லா விரதமது கொண்டவரே நல்லோர்மற்
றல்லாதார் யாரோ அறியேன் பராபரமே."

என்று உலகில் நல்லவர் என ஒழுக விரும்புவோர் கையாளவேண்டிய ஜீவகாருண்ய ஒழுக்கத்தை வற்புறுத்தியிருக்கின்றார். சிறிது காலத்திற்குமுன் விளங்கிய திருவருட்பிரகாச வள்ளலாரும் தமக்கு உள்ள இச்சை

"சிற்சபைநடமும் பொற்சபை நடமும் தினந்தொறும் பாடி நின்றாடித்
தெற்சபை உலகத்துயிர்க் கெலாம் இன்பஞ் செய்வது என் இச்சையாம் எந்தாய்"

"எவ்வுயிர்த்திரளும் என்னுயிரெனவே எண்ணி"

"வன்புலை கொலை இரண்டும் ஒருவிய நெறியில்
உலகெலாம நடக்க உஞற்றவும்."

"மண்ணுலகதனிலே உயிர்கள் தாம்வருந்தும் வருத்தத்தை
ஒருசிறிதெனினும்
கண்ணுறப் பார்த்தும் செவியுறக் கேட்டும் கணமும்
நான் சகித்திட மாட்டேன"

"வன்புலால் உண்ணும் மனிதரைக்கண்டு மயங்கி
உள் நடுங்கி ஆற்றாமல்
என் பெலாங் கருக இளைத்தனன் அந்த இளைப்பையும்
ஐயநீ அறிவாய்."

"இரக்கம் பற்றி நான் உலகில் ஆடலே அன்றிஓர்
விடயக் காதலால் ஆடல் கருதிலேன்."

இவை என அருளை நினைந்து ஒருபுறத்தே அயர்ந்து அழுது பாடினதையும் திருவருட்பாவில் 3788 முறை அருள் எனும் மொழியை உபயோகப்படுத்தி இருப்பதையும் ஜீவகாருண்ய ஒழுக்கம் உலகு எங்கும் பரவவேண்டும் என்று திருவம்பலச்சக்கர உபாசனாசத்தியால் திருவம்பலமுடையார் திருவருளை நினைந்து பாடியிருக்கின்றதையும் ஆழ்ந்துநோக்கின் தண்டபாணிசுவாமிகள் “ இரக்கமே வடிவாம் வடலூரான் ” எனப்பாடியது விளங்கும். வள்ளலார் தோன்றுந் துணையாயிருந்த காலத்து மேற்றிசையுள்ளாரும சமீபகாலத்தில் புலை கொலை தவிர்ப்பார்கள் என்று கூறினது இப்போது Vegetarian Societies என்று மேற்றிசையில் உண்டாகியிருப்பதை நினைப்பூட்டுகின்றது.

முருகதாஸர் என்னும் தண்டபாணி சுவாமிகள் திருச்செந்தூரில் கடல்கொள எறிந்த பல்லாயிரம் வண்ணப்பாக்கள் போக இப்போது அறியக்கிடக்கும் ஐம்பதினாயிரம் பாக்களுள் பற்பல இடங்களில் பசுக்கொலை நீங்கவேண்டுமென்றும் புலை கொலை பண்டைக்காலந்தொட்டு இற்றைநாள் வரையிலுமுள்ள பெரியோர்கள் நூலால் தவிர்க்க வேண்டும் என்றுபறை சாற்றியும் மக்கள் தொகுதியுள் பெரும்பாலார் இன்னும் ஜீவகாருண்ய ஒழுக்கத்தைக் கடைப்பிடிக்காது அந்தோ வாழ்நாளை வாளாகழிக்கும் பேதைமாந்தர் ஆவர் என்றும் இவர்கள் திருந்துவதற்கு அர்ச்சுனன் போன்ற சுத்தவீரன் ஒருவனை வாளேந்திவந்து பயமுறுத்துவனேல் அப்போதுதான் உலகமுழுதும் ஜீவகாருண்யம் பரவும் என்றும் பலமுறை கூறப்பட்டுள்ளது.

அன்றியும் தம் வாழ்நாள் முழுதும் அப்பெரியார் பசுக்கொலை நீங்காதபடியால் சோறு முதலிய இன் சுவை உணவுகள் கொள்ளாது பயறால் செய்த ஓர்வித அடையையே உட்கொண்டு முருகப்பிரானிடம் இக்குறை தவிர்த்தல்வேண்டும் என்று விண்ணப்பித்துக்கொண்டிருந்தார்கள் என்பது பலரும் அறிந்ததே.

ஆகவே திருவள்ளுவதேவர் காலமுதல் அருட்பிரகாச வள்ளலார் காலம் ஈறாக உள்ள பெரியோர்கள் மக்கள் பிறவி எடுத்ததின் பயன் உயிரிரக்கமும் ஆன்ம வுருக்கமும் கொண்டு அன்பின்வழியது உயிர்நிலை என்பதைப்பழகிச் சிறிய நெருப்பைக்கொண்டு பெரிய நெருப்பைப் பெறுதல் போல உயிர்களிடத்துச் செலுத்தும் சிறிய தயவைக்கொண்டு கட

ளாகிய பெரிய தயவைப் பெற்று இன்புற்று வாழ்தலே என்னும் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்தலாகும் என்று பறைசாற்றி இருக்கின்றார்கள். நம் தமிழ் நாட்டகத்தே உள்ள ஆரியர் மட்டும் பரம்பரையாக புலை தவிர்த்தவராகக் காணப்படுகின்றார்கள். கன்னடதேசம், பூரியா, வங்காளம் முதலிய பரதகண்டத்தில் உள்ள பிற நாடுகளில் உள்ள ஆரிய மக்கள் மச்சம் மாத்திரம் உண்பது கொண்டு மச்சப்பிராமணர் என்று அழைக்கப்படுகின்றார்கள். வடநாட்டில் காளிகோயிலில் உயிர்ப்பலி பிராமணபூசை உள்ளபோதும் கொடுத்து வருகின்ற வழக்கத்தை இன்னும் உள்ளத்தை நோக்கின் புலைகொலைத் தவிர்த்த புண்ணியர்களாகிய பழந்தமிழருடைய பண்டைச்சிறப்பு வெளியாகின்றது. சில கிராமங்களில் சிறு தெய்வங்கள் ஏற்பட்டதும் அவைகள் பொருட்டு உயிர்ப்பலி இடுவதும் இட்டதை உண்ண நேர்ந்ததும் பிற்பட்டு பிற நாட்டாரோடு சேர்ந்த சகவாச தோஷம் போலும்.

(இன்னும் வரும்.)

மோ. கந்தசாமி முதலியார். B.A.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மாம்ஸ போஜனக் குறைவும் மரக்கறி ஆகார உயர்வும்.

தொகுதி-7-பகுதி-6-பக்கம்-143-தொடர்ச்சி.

இத்தக்காரணங்களால் மனிதனுக்குச் சரியான ஆகாரம் மரக்கறி பதார்த்தமேயென்பது பெறப்படுகின்றது.

மூன்றாவது—பலம் தருவதில் மரக்கறி பதார்த்தம் எப்படியிருக்கிறது என்பது.

இதற்கு நாம் யானையைக் கவனித்துப்பார்க்கலாம். யானை மாம்ஸம் தின்பதில்லை. யானை தாவரவர்க்கங்களைப் புசிப்பதேயன்றி மாம்ஸ ஆகாரத்தைத் தேடுவதேயில்லை. யானைக்கிருக்கிறபலமும் யானைக்கிருக்கிற உற்சாகமும் வேறெந்த மாம்ஸம் தின்னும் பிராணிகளுக்கிருக்கின்றன? யானையைப்பாருங்கள். மானின்வேகத்தைக்கண்டு மருளாதவர் யாரிருக்கிறார்கள்? கொரில்லா என்னும் ஒரு பெரிய குரங்கு ஒரு பருவான பீரங்கியை ஒடித்துவிட்டதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. காட்டில் இந்த கொரில்லாவோடு சமதையான வன்மையைக்காட்டும் மிருகம் காணப்படவில்லை (பர்ஜர் ஆர் டாக்டர்.)

நான்காவது—மாம்ஸம் சாப்பிடுவதால் ரோகம் உண்டாகிறதாஎன்பது

மாம்ஸம் சாப்பிடுவதால் கணக்கு வழக்கில்லாத கொடியரோகங்கள் உண்டாகின்றனவென்று சொல்ல இடமிருக்கிறது. கான்ஸர் (Cancer) என்னும் கொடிய ரோகமானது மாம்ஸம் தின்பதாலேயே உண்டாகிறதென்று கருதப்படுகிறது. இது மரணம் விளைக்கும் மஹாகொடியநோய் அநேக பெரிய பெரிய டாக்டர்கள், கான்ஸர் உண்டாவது மாம்ஸத்தால் தானென்று நன்குசோதித்திருக்கிறார்கள். க்ஷயரோகம் நரம்புசிலந்தி, குடலைப்பற்றிய விஷஜுரம், பித்தபாண்டு என்னும் உடம்பு வீக்கநோய், கணுவாதம், முடக்குவாதம், கால்கைவலி, அப்பென்டிஸைடிஸ் என்னும் கொடிய குடல்ரோகம், காசசம்மந்தரோகங்கள், கொடியமலபாதம் முதலிய கடினரோகங்கள் எல்லாம் அநேகமாய் மாம்ஸபோஜனத்தினாலேயே உண்டாகின்றனவென்று தக்க பண்டிதர்களால் ஆராய்ந்தறியப்பட்டிருக்கின்றன. (பர்ஜர் டாக்டர்.)

ஆகவே மேற்சொன்னவண்ணம், மனிதன் தேகக்கட்டின்படி சைவ ஆகாரமே ஒத்த உணவென்றும், மாம்ஸ ஆகாரம் ஒத்த உணவன்று என்றும், தேகத்திற்கு, அவஸ்யமாய் வேண்டிய ஆகாரங்களின் மூலாதாரங்கள் மரக்கறி ஆகாரத்திலேயே பெறலாகுமென்றும் அதிலேயே அவைகள் சுத்தமான நல்ல நிலைமையில் விளங்குகின்றனவென்றும், மாம்ஸம் தின்பதினால் பயங்கரமான நோய்கள் பற்பல உண்டாகின்றனவென்றும் தாவரவர்க்கங்களையே புசிக்கும் மிருகங்கள் மிகச் சிறந்த குணத்தையும் உயர்ந்த பலத்தையும் உடைத்தாயிருத்தலை நாம் கண்கூடாகப் பார்த்தலின் அவ்வித ஆகாரத்தினால் நாமும் அதிக பலம் பெறலாமென்று நன்கு விளங்குகின்றன.

இப்படியிருக்கும்பொழுது, நாம் ஏன் வெகு சுத்தமான ஆகாரத்தை விட்டு அசுத்தமான ஆகாரத்தை நாடவேண்டும்? எல்லா விதத்திலும் சைவ ஆகாரமென்னும் மரக்கறி ஆகாரம் ஸ்லாக்கியமுற்றிருக்கின்றது. மரக்கறி ஆகாரம் 'படி ஆகாரம் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறவர்கள் மாதிரி, தேகஉற்சாகமும், கஷ்டம் ஆயாசம் இவைகளைப் பொறுத்தலும் மாம்ஸம் தின்பவர்களிடம் காண்பதருமையென்று பண்டிதர்கள் ஆராய்ச்சியினால் பரிசோதித்தறிந்திருக்கிறார்கள். காலனடைப் பந்தயங்களில், காய் பழவர்க்கங்கள் சாப்பிடுபவர்களே ஜயம் பெற்றிருக்கிறார்கள். இன்னும் தேகவலிமையையும், உழைப்புத்தொழிலில் உற்சாகத்தையும், மேலும் மேலும் பற்பலவிதமாய் பந்தயங்களில் காட்டி அவர்களே கீர்த்தி பெற்றிருக்கிறார்கள். உலகத்தில் பெரும்பாலோர் ஜபானியர், ஹிந்துக்கள் முதலிய பல்லோர், மாம்ஸ பக்ஷணத்தைத் தவிர்த்து சைவ ஆகாரத்தையே ஏற்று, எவ்வளவோ தைரியமும், சுகமுமுடையவர்களாயிருக்கிறார்கள். இப்படியிருக்க, ஏன் வேறு பெரும்பாலோரும் மாமிச உணவைத் தவிர்த்தலாகாது? அப்படித்தவிர்ப்பதினால் தங்கள் தேகசுகம் விர்த்தியாவதுமன்றி குற்றமற்ற நிரபராதிகளான ஜீவஜந்துக்களின் உயிரைக் காப்பாற்றினவர்களுமாவார்கள். எத்தனை ஆடுகள், எத்தனை மாடுகள், எத்தனை கோழிகள், எத்தனை குருவிகள், எத்தனை கோடிக்கணக்கான ஜீவஜந்துக்கள் நிர்த்தாக்ஷிணியமாய்க் கொல்லப்படுகின்றன? நமக்கு யாதொரு கெடுதியும் செய்யாத அவைகளை நாம் உணவிற்கென்று சித்திரவதைக்குட்படுத்திச் சின்னபின்னம் செய்வது சிறிதும் ஒவ்வாதகாரியமே. ஐரோப்பாவிலும் அமெரிகாவிலும் ஜனமிருகங்களை எண்ணிலாதபடி கொலைக்களத்திற்குக் கொண்டுபோய் அவைகளைப் பற்பல உபத்திரவங்களுக்குட்படுத்தி உயிரைப் போக்குவதைக் கண்டு, சதா மாமிஸ போஜனத்திலேயே மனதைச்செலுத்தி யிருந்த அவ்வூரார் இப்போது ஆயிரக்கணக்காய் மனமிரக்கத்திலேயே மரக்கறி பதார்த்தங்களை கைக்கொள்வாராயினர். அப்படியிருக்க, ஆதிகாலத்திலேயிருந்து மாம்ஸ போஜனத்தின் குறைவையும் மரக்கறி பதார்த்தங்களின் உசிதத்தையும் நோக்கிச் சைவ ஆகாரத்தை அனுஷ்டித்தலையே உபதேசித்துவந்த நம்மனோர், அவ்வாறு நடப்பதைவிட்டு, அதி அநுசிதமான மாம்ச பக்ஷணத்தை இன்னும் ஸ்லாக்கியமாய் நினைத்து அதையே கையாடுவது அழகன்று.

மதவிஷயங்களில் அபிமானம்வைத்துப் பக்தியென்பதைப் பக்குவமாய்ப் பயில்பவர்களுக்குச் சேவாருசியும் தொண்டுசெய்யுமையும்

புலானுண்ணுமையும் வெகு அவசியமாய் வேண்டியிருக்கின்றன. நம்மவர்களுக்குள் பலருக்கும் இராமதஸ்தர்கள் அநேகருக்கும் இந்த எண்ணம் இதயத்தில் கிடையவே கிடையாது. அரஹரா என்று சிவபூஜை செய்து, ஆட்டின் கழுத்தை அடியோடே அறுப்பதும், கோவிந்தா கோவிந்தா என்று தளிகைபோட்டுக்கொண்டு கோழிகுமெபத்தைக் கூண்டோடே தொலைப்பதும் சர்வ சாதாரணமாயிருக்கிறது. ஆடுபலி கொடுக்கிற தாய அம்மனுக்குப் பிராத்தனை செய்துகொள்வதும், கோழிகளைச்சுற்றிக் கோவிலுக்கு விடுவதாய் கும்பிடுபோட்டுக் கத்தையை முடிந்துவைப்பதும் கோரவழக்கங்களாய் நம்மனோர்க்குள் கொடுமை விளைக்கின்றது. இரக்கமென்பதே யில்லாது ஈரமென்பதே காட்டாது, கொலைத்தொழில் புரிந்து புலையுணவருந்தினால், புண்ணியனாகும் கடவுளுக்கு, அண்ணலாகும் அற்புதனுக்குக் கருணை எப்படித்தோன்றும், கிருபை எப்படியுண்டாகும்.

உலகத்தில் சமயங்கள் உயர்ந்தவைகளாயுள்ளவை, நாலைந்தேயாகும். ஹிந்துமதம், புத்தமதம், கிறிஸ்தவமதம், மஹம்மதியமதம், பார்ஸிக்காரர்களின் பக்குவமான அக்கினிமதம் இவைக்குள் முதலாவது,

கிறிஸ்தவமதத்தை எடுத்துக்கொள்ளுவோம் உலகத்தில் பெரும்பாலோரான ஜனங்கள் கிறிஸ்தவமதத்தைக் கைக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தறகால ஸையன்ஸ் நாகரீகத்தில் தலைசிறந்தியுள்ளவர்களாகிய ஐரோப்பியர்கள் பெரும்பாலாரும், அமெரிக்காவிலுள்ள ஐரோப்பியர்களும் இன்னும் உலகத்தின் பற்பல பாகத்திலும் குடியேறியுள்ள ஐரோப்பியர்களும், இதரதேசத்தாராயிருந்து பின்னர் கிறிஸ்தவ மதத்தை மேற்கொண்டவர்களும் எவரோ இவர்களிற் சிலர் நீங்கலாக, கிறிஸ்துவமதம் மாம்ஸ பக்ஷணத்தையே உபதேசிக்கிறதென்றும், அதற்கென்றே ஆடுமாடுகளும் கோழிகுருவிகளும் அகிலத்திற் படைக்கப்பட்டனவென்றும் அபிப்பிராயப்பட்டு அதே வண்ணம் நடக்கிறார்கள். இது வெகு தப்பான அபிப்பிராயம். கிறிஸ்துமஹாபுருஷர், அவதாரபுருஷர்! கருணையையும் அன்பையுமே போதித்த பெரியார் அவர்! அருளே வடிவமாகிய அவர், ஆட்டையறுத்து ஆயாசந்தீரென்று சொன்னாரென்றால் யார்தாம் ஒத்துக்கொள்வர்? அன்பைப் போதிக்கவந்த அவதாரபுருஷர் அன்பைநீக்கி ஆவிபோக்குவாய் என்று சொல்வாரா எங்காயினும்? ‘ நீ யாதொன்றையும் கொல்லாதே ’ என்று அவர் கட்டளையிட்டிருக்க நாம் தப்பர்த்தம் செய்யக்கூடாதென்

பது அனேகர் அபிப்பிராயம். மனிதர் சாப்பிடவேண்டிய உணவு மரக்கறி யாகுமென்பதற்கு, (ஜெனிஸிஸ் 1-29ல்) தெளிவான ஆதாரமிருக்குப் போது அதைவிட்டு வேறு அர்த்தபேதங்கள் செய்வது அனர்த்தமாய்த் தான் முடியும். மோக்ஷலோகத்திலிருக்கும் உன்னுடைய பிதாவைப்போல் ஸாவபரிபூரணனாய் விளங்குக என்று சொல்லவந்ததால் நாம் படிப்படி யாய மேலும் மேலும் பக்குவதசைக்கு வந்துகொண்டிருக்கிறோமென்றும் ஆகவே, நம்மிடம் தற்காலமிருக்கும் குறைகளிலொன்றாகிய மாம்ஸபோஜனத்தையும் நிறுத்தித்தான் உன்னத நிலைக்கு வரவேண்டுமென்றும், இது தான் சரியான கிறிஸ்துமதபோதனை, மற்றதெல்லாம் ,போலிக் கிறிஸ்து மத போதனையே யாகுமென்றும சில பிரபல கிறிஸ்துவ பண்டிதர்கள் அபிப்பிராயப் படுகிறார்கள். (ரெவரன்ட் மிட்செல், மிஸ்டர் மெக்ரிகார், என்பவர்கள் எழுதிய நூல்களைப் பார்வையிடுக.)

(இன்னும் வரும்.)

இ. பக்தவத்ஸலம் பிள்ளை, B. A., M. P. P. I.,

மதிப்புரை.

சிவஞானபோத உபந்நியாச பாடம் :—சுத்தாத்துவித சித்தாந்தவைதிகசைவ சாத்திர இரத்தினமாகிய சிவஞானபோதத்தினை அதன் சிற்றுரை பேருரைகளைப் பெருமுயற்சியுடன் ஆராய்ச்சி செய்து நுண்ணறிவா லுண்மை யாய்ந்து அறியத்தக்க பெருவிடயங்களை யெல்லாம் எளிதிலுணருமாறு இலேசான செந்தமிழ் நடையில் இந்நூல் எழுதப்பட்டுள்ளது. இந்நூலைப்படித்தபின் மேற்படியுரைகளை ஆராயின் விடயங்கள் எளிதிற் விளங்குமென்பதில் தடையில்லை. மேற்படியுரைகளை ஆராய்வதற்குப் புலமையில்லார்க்கும், சிவஞானபோதத்துண்மை தெரிந்துகொள்வதற்கு இந்நூல் ஏதுவாகும். சிவஞானபோதத்தை ஆராயத்தக்க பெரும்புலமை யுள்ளவர்களும் அடிக்கடி எடுத்துப்பார்ப்பதற்குபயோகமாக அவர்கட்கு இது ஓர் குறிப்புநூலாகும். இக்காலத்தில இத்தகைய நூல வெளிவந்தது அத்தியாவசியமான உலோகோபகாரமேயாம். இந்நூலியற்றினோர் ஸ்ரீமத்- V. P. காந்திமதிநாத பிள்ளை அவர்கள் B. A. (வக்கீல் அம்பாசமுத்திரம்.)